

Arrest

nr. 120 359 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat N. CLAES en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn, afkomstig van Bundung. U bent verpleegster. U werkte in een ziekenhuis in Basse, waar u toen verbleef en waar u in 2010 (M.L.) leerde kennen, een labotechnicus. Jullie begonnen een relatie. In september 2011 vertrok u uit Basse en ging u elders werken. U ging terug thuis bij uw ouders wonen. In december 2012 ontdekte u dat u zwanger was van (M.). Omdat het in uw cultuur en met uw achtergrond niet toegelaten is zwanger te zijn buiten het huwelijk, besloten jullie het geheim te houden. Jullie planden weg te gaan vooraleer uw zwangerschap zichtbaar was.

In maart 2013 vernam u echter dat u diende te trouwen met (H.). Uw moeder vertelde u dat uw vader uw huwelijk met deze man, een vriend van uw oom, had geregeld. U wou dit niet. U zei dit aan uw moeder

maar zij zei u enkel dat ze u meer informatie zou geven als ze meer informatie had voor u. Het huwelijk vond plaats een maand nadat u ervan werd op de hoogte gebracht. Meteen na uw huwelijk kreeg u problemen met uw man omdat hij tijdens de eerste nacht reeds vaststelde dat u geen maagd meer was. Hij mishandelde u en begon te vermoeden dat u zwanger was. U vertelde hem ook dat u zwanger was maar zei niet hoelang. Hij dreigde ermee u te vermoorden als zou blijken dat u zwanger was van iemand anders. Omdat u nog contact had met (M.) regelde die uw vertrek uit Gambia. U plande naar (M.) zus in de USA te gaan maar toen bij aankomst in de USA werd vastgesteld dat u zwanger was mocht u het land niet in. U werd terug op een vliegtuig gezet naar België waar u op 10 juli 2013 asiel vroeg. U beviel in België van uw zoon, (N.S.M.) op 11 september 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk weet te maken dat u afkomstig zou zijn uit een dermate traditioneel, islamitisch gezin dat u, zonder enige inspraak gedwongen zou worden tot een huwelijk dat u niet wil en dat u niet de mogelijkheid zou hebben zich succesvol tegen een dergelijk huwelijk te verzetten. Zo dient te worden vastgesteld dat u 24 jaar oud was, wanneer u voor de eerste keer werd gezegd dat u zou moeten trouwen met (H.) (zie gehoor CGVS, p.9). Voordien werd er nooit over een gepland of gedwongen huwelijk met u gesproken. Het is al opmerkelijk dat uw ouders zo lang wachtten om u aan te spreken op het feit dat u zou uitgehuwelijkt worden, zeker gezien de grote vrijheid die u blijkbaar kreeg van uw ouders. Indien ze werkelijk een dergelijk gedwongen huwelijk tegen elke prijs voltrokken wilden zien, is het niet aannemelijk dat ze u zo lang die vrijheid zouden gegund hebben. U kon immers tot tweemaal toe op vakantie gaan naar Europa. In 2007 ging u naar Nederland en in 2012 voor drie maanden naar het Verenigd Koninkrijk (zie gehoor CGVS, p.4). U studeerde verpleegkunde en woonde tijdens uw loopbaan gedurende meer dan een jaar in Bassé, ver weg van uw ouderlijke woonst (zie gehoor CGVS, p.2). U kon uw beroep steeds blijven uitoefenen, had de mogelijkheid om bijscholingen te volgen en ging zelfs, naast uw werk, verder studeren (zie gehoor CGVS, p.2). Nergens maakt u melding van het feit dat uw ouders hierover moeilijk deden. Verder was het voor u blijkbaar mogelijk om een vriendje te hebben, ook nadat u uit Basse terugkeerde, wat, zelfs indien u de relatie in het geheim onderhield, toch enige vorm van vrijheid inhoudt. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw beste vriendin christelijk is, afkomstig uit een familie waar gedwongen huwelijken blijkbaar niet voorkomen (zie gehoor CGVS, p.7). Ook hier werd u blijkbaar niet gehinderd door uw ouders om met haar op te trekken, wat toch merkwaardig is voor een meisje dat uit een zeer traditionele moslim-familie zou komen. Bovendien ging u naar een katholieke secundaire school (zie attesten van St. Joseph's senior secondary school), waar u weliswaar 'islamstudies' onderwezen kreeg, maar aangezien u en uw vriendje verklaren dat u uit een strenge moslim-familie komt (zie gehoor CGVS, p. 7, 9, zie getuigenis (M.L.)) is het toch merkwaardig dat u dan naar een katholieke school mocht gaan. Uit deze vaststellingen dient reeds te worden besloten dat u, zeker naar Gambiaanse normen, enorm veel vrijheid kreeg om uw eigen leven te leiden en te plannen. Dit wordt zeker aangetoond door uw reizen naar Europa en uw zelfstandige bestaan in Bassé en uw beroeps- en studieactiviteiten. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat uw zus, die gehuwd is met een Brit, zelf haar man mocht kiezen (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart dit door te stellen dat niemand haar hand kwam vragen en dat ze al oud was toen ze huwde (zie gehoor CGVS, p.4). Ook deze gang van zaken, waarbij uw familie de oudste dochter niet uithuwelijkt maar haar op oudere leeftijd, zelf haar man laat kiezen, toont allerminst aan dat u afkomstig zou zijn uit een traditionele familie waar toch verwacht mag worden dat de familie dan ook zelf op zoek gaat naar een partner voor hun dochter en niet afwachtend is. Deze conclusie wordt trouwens bevestigd door uw andere verklaringen over uw zussen. U verklaarde dat zowel (Z.) als (A.) hun secundair onderwijs beëindigden maar dat ze niet verder studeerden omdat ze dat niet wilden omdat ze meer bezig waren met zaken doen (zie gehoor CGVS, p.3). Verder blijkt ook dat uw zus (Z.) een eigen winkel had (zie gehoor CGVS, p.4). Ook hieruit blijkt weer dat u komt uit een gezin waarin de meisjes zeer zelfstandig waren en ook die mogelijkheid kregen. U verklaart wel dat uw zus (A.) haar man niet zelf koos maar wel met hem huwde. Gevraagd of ze gelukkig was, verklaart u dat jullie het daar nooit over hebben gehad (zie gehoor CGVS, p.4). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u, voor uw huwelijk, een nauwe band had met uw familie (zie gehoor CGVS, p.5) en gezien u zelf geconfronteerd werd met dezelfde problematiek als uw zus (A.), is het niet aannemelijk en komt het zeer ondoorleefd over dat u dit met haar niet zou besproken hebben. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook niet aannemelijk.

Ook uw verklaringen over uw man, (H.), zijn helemaal niet consequent. Zo verklaart u dat uw man u alles verbood en dat hij u mishandelde (zie gehoor CGVS, p.6, 8). U mocht echter uw studies verder zetten en u bleef, weliswaar in mindere mate, aan het werk (zie gehoor CGVS, p.2). Gevraagd of

u van hem mocht studeren en in het ziekenhuis werken, bevestigt u dit (zie gehoor CGVS, p.9). U verklaart bovendien dat u contact had met uw christelijke vriendin en met uw vriendje (M.) (zie gehoor CGVS, p.7, 10). Bovendien ging u uit met collega's toen u reeds gehuwd was (zie gehoor CGVS, p.8). Dit alles wijst er allerminst op dat het u verboden was iets te doen. Bovendien is het merkwaardig dat, als hij u inderdaad dermate mishandelde omdat hij vernomen had dat u met mannen stond te praten, u zonder problemen kon blijven studeren en werken, tot net voor uw vertrek uit Gambia (zie gehoor CGVS, p.2, 4). Het is dus niet aannemelijk dat, indien u werkelijk gehuwd was met een dergelijke achterdochtige en gewelddadige man die u alles verbood, u zoveel vrijheid kreeg. Uw verklaringen aangaande dit gedwongen huwelijk zijn dus allesbehalve samenhangend. Bovendien verklaart u dat uw man in Gambia een zekere macht zou hebben omdat hij voor de regering werkt. Echter, gevraagd waar hij dan werkte kan u wel aangeven dat hij iets deed in 'community development' maar u weet niet wat hij gestudeerd heeft, wat hij juist deed als job of wat zijn functie juist is (zie gehoor CGVS, p.7). Het is niet aannemelijk dat u wel zou weten dat hij een hogere functie heeft bij de regering en zo alles kan doen wat hij wil, maar dat u niet weet wat hij precies doet voor de regering (zie gehoor CGVS, p.7).

Gevraagd of u uw man ooit voor de huwelijksdag bezocht hebt, ontkent u dit (zie gehoor CGVS, p.4). U verklaarde verder dat jullie, voor jullie gehuwd waren, nooit meer tegen elkaar zegden dan elkaar te begroeten (zie gehoor CGVS, p.8). Elders tijdens het gehoor verklaarde u echter dat uw man u voor jullie huwde reeds zei dat hij enkele materiële dingen gaf aan uw familie (zie gehoor CGVS, p.6). Gevraagd of u uw man, voor u gehuwd was, op de hoogte bracht van het feit dat u niet met hem wou trouwen, verklaarde u hem zelfs niet gezien te hebben in die periode. Gevraagd of u hem dan niet opzocht om te zeggen dat u niet wou trouwen, verklaarde u dit niet gedaan te hebben, bang geweest te zijn en het niet te weten. U denkt dat het niet mogelijk was hem op te zoeken, u weet niet wat hij dan zou doen of wat er met u zou gebeuren en dat u toen niet veel uitging (zie gehoor CGVS, p.8). Verder verklaarde u ook niet aan uw vader duidelijk gemaakt te hebben dat u niet wou trouwen omdat als uw vader iets beslist, hij besloten heeft (zie gehoor CGVS, p.8). Van iemand met uw opleidingen, ervaringen en zelfstandigheid mag echter verwacht worden dat u op dit moment meer initiatief zou genomen hebben om dit huwelijk te vermijden. Het feit dat u naliet dit te doen, tast opnieuw de geloofwaardigheid en doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan.

Verder is het opmerkelijk dat u, ook voor u wist dat u diende te trouwen met (H.), geen stappen hebt ondernomen om uw relatie met (M.) te melden aan uw ouders. Zelfs indien uw ouders het er moeilijk mee zouden gehad hebben, mag van iemand van uw opleidingsniveau en zelfstandigheid verwacht worden dat ze zich niet door traditionele, culturele bepalingen dermate laat beperken. Gevraagd waarom u niet bij uw vriend ging wonen, haalt u aan dat dat niet mag, dat je alleen weg mag van je ouders als je gehuwd bent en dat je anders heel je leven bij je ouders moet wonen (zie gehoor CGVS, p.5). Hierbij dient dan toch vastgesteld te worden dat u wel gedurende meer dan een jaar, ongehuwd naar Basse ging wonen en dat u daar dan ook, tegen alle culturele regels in, een relatie begon met een man die u zelf koos. U verklaart dat wanneer u zich zou vestigen bij uw vriend, uw familie u gewoon zou komen terughalen. U baseert zich in deze echter enkel op verhalen die de ronde doen, en kan niet verwijzen naar zaken waar u zelf van op de hoogte bent (zie gehoor CGVS, p.5). Het is niet aannemelijk dat u, met uw opleidingsniveau, ervaringen en zelfstandigheid, zich door dergelijke praatjes zou laten beïnvloeden en dat u zich dan op die manier naar in een gedwongen huwelijk zou laten leiden. U verklaarde uw ouders ook niet op de hoogte te hebben gebracht van uw relatie met (M.) omdat u niet mocht uitgaan met een jongen (zie gehoor CGVS, p. 6). Hoewel (M.) met u wel wou trouwen, stelden jullie dit aan uw ouders niet voor omdat trouwen duur is en ze een bruidsschat vragen (zie gehoor CGVS, p.6). U zei aan uw ouders ook niet dat u zwanger was, op het moment dat u werd op de hoogte gebracht van uw huwelijk (zie gehoor CGVS, p.6, 9). Opnieuw is het niet aannemelijk dat u zo weinig, i.e. niets, ondernam om uw ouders op andere gedachten te brengen aangaande het huwelijk.

Verder kan worden opgemerkt dat ook de autoriteiten in uw land van herkomst recent duidelijk stelling namen tegen gedwongen huwelijken en tegen huiselijk geweld (zie informatie in uw administratief dossier). Hoewel niet in alle gevallen bescherming geboden wordt, dient te worden vastgesteld dat deze campagnes door de president en de vice-president duidelijk gevoerd worden en dat die, zeker in stedelijk gebied van waar u afkomstig bent bekend moeten zijn. In dat opzicht mocht zeker, van iemand met uw stedelijke, universitaire achtergrond, verwacht worden dat ze opkwam voor zichzelf en eerst oplossingen zou zoeken in haar eigen land, samen met haar (eveneens hoog opgeleide) partner, alvorens internationale bescherming te zoeken. De vaststelling dat u naliet enige actie te ondernemen tegen uw beweerde gedwongen huwelijk, laat toe geen geloof te hechten aan uw verklaringen betreffende de problemen die u ondervond in Gambia.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw gedwongen huwelijk en uw profiel, is ook de dreigende besnijdenis die u aanhaalt en die zou uitgaan van uw schoonmoeder en man (zie gehoor CGVS, p.7), niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag wijzigen het voorgaande niet. Wat betreft de huwelijksakte die u voorlegt kan worden opgemerkt dat uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat in Gambia corruptie en het maken van valse documenten veel voorkomt. Dergelijk document kan dus niet als bewijs worden weerhouden voor verklaringen die als ongeloofwaardig werden beoordeeld. De uitnodiging van (M.L.N.) voor de USA heeft geen betrekking op uw aangehaalde problemen op zich. Nergens uit dit document blijkt dat u naar de USA zou gaan om aan problemen in Gambia te ontkomen. Opmerkelijk is dat deze uitnodiging pas in augustus 2013 werd opgemaakt terwijl u toch al in juli 2013 naar de USA reisde. Wat betreft de getuigenissen van (M.L.), (O.B.) en (H.N.) dient te worden opgemerkt dat dit getuigenissen van privé-personen betreffen met een duidelijk gesolliciteerd karakter om te dienen voor uw asielprocedure en dat de waarachtigheid van de inhoud ervan niet kan nagegaan worden. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, vormen ook deze documenten bijgevolg geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen. Uw paspoorten bevestigen enkel uw identiteit en tonen uw reizen aan, waaraan hierboven niet wordt getwijfeld. Het document van DHL toont aan dat documenten werden gestuurd uit Gambia, maar is op zich geen bewijs voor problemen die u daar zou gehad hebben. Het is wel opmerkelijk dat de afzender van deze documenten blijkbaar hetzelfde adres opgeeft als hetgeen waar u met uw man zou gewoond hebben (zie huwelijksakte, verklaring DVZ, nr.11). U verklaarde nochtans dat ene (P.), via uw zus, de documenten zou gepost hebben om te vermijden dat de mensen van de post, die jullie kenden, zouden te weten komen dat het documenten voor u waren (zie gehoor CGVS, p.3). Door dit adres op te geven als dat van de afzender, wordt deze link met u toch weer mogelijk gemaakt en neemt men het risico, dat wanneer de documenten door problemen weer aan de afzender zouden worden bezorgd, net uw man deze zou ontvangen. Bijgevolg zijn ook uw verklaringen aangaande de manier waarop u deze documenten kreeg met een korrel zout te nemen. Wat betreft alle diploma's, attesten, aanwervings- en aanbevelingsbrieven die u voorlegt uit Gambia dient te worden opgemerkt dat die enkel bovenstaande bevindingen over uw hoog opgeleid en zelfstandig profiel bevestigen maar verder niets toevoegen aan bovenstaande motivering betreffende de geloofwaardigheid van uw problemen. Wat betreft de documenten van (M.L.) dient te worden vastgesteld dat deze handelen over diens identiteit en beroeps- en studieactiviteiten, dewelke hierboven ook niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van "de artikelen 48 en volgende" van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidspflicht.

Zij stelt geen tegenstrijdigheden, onwaarheden of leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd, wijst erop dat zij haar relaas staft met een huwelijkscertificaat en stelt, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State, dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Volgens haar vertrok verweerder van foutieve veronderstellingen en maakt deze assumpties die kunnen worden weerlegd.

Verzoekster stelt dat de bewering over de valsheid van de documenten geen voldoende fundering is en dat verweerder, door louter algemeen te stellen dat uit het dossier blijkt dat corruptie en het maken van valse documenten in Gambia veel voorkomt, de motiveringsplicht schendt. Dat de getuigenissen die zij bijbrengt gesolliciteerd zijn met het oog op de asielprocedure, spreekt voor zich gezien de situatie waarin zij zich bevindt en ontleemt deze niet van elke waarachtigheid.

Verzoekster verklaart het gegeven dat zij slechts op 24-jarige leeftijd werd uitgetrouwd door haar uitzonderlijk kleine en fijne gestalte en doordat zij daardoor jonger lijkt.

Verzoekster ontkent dat uit haar Europese vakanties kan worden afgeleid dat zij vrijheid genoot. Zij mocht naar het Verenigd Koninkrijk omdat zij daar onder de hoede zou zijn van haar zus en haar (islamitische) echtgenoot. Bij haar vakantie in Nederland stond zij onder toezicht van een mannelijk familielid. Dit blijkt uit de foto's van deze reis waarop het mannelijk familielid stevast te zien is.

Verzoekster verklaart dat zij naar een katholieke school ging omdat dit de enige meisjesschool in de omgeving was. Zij verwijst in deze naar een aantal websites omtrent secundaire scholen in Banjul. Voor haar familie was het belangrijk dat zij huwde met een islamitische partner en bijgevolg niet in contact kwam met potentiële partners van een ander geloof. De familie wou de keuze over een partner behouden door haar naar een meisjesschool te sturen. Zij kreeg op de katholieke school bovendien islamonderwijs.

Verzoekster voert aan dat het feit zij in Bassé woonde, werkte en studeerde, niet onverenigbaar is met een streng islamitisch profiel. Het is niet omdat men streng islamitisch is dat elke opleiding of ontwikkeling verboden is. De essentie voor haar familie was dat zij zou huwen met een islamitische, gekozen partner. Op relationeel vlak had zij geen vrijheid. Zij werd in Bassé in de gaten gehouden door een familielid (tante) die rapport kon uitbrengen bij haar familie.

Waar wordt gemotiveerd dat één van haar zussen niet werd uitgehuwelijkt, benadrukt verzoekster dat haar andere zus wel werd uitgehuwelijkt. Bovendien werd haar zus niet uitgehuwelijkt omdat haar ouders geen kandidaat vonden, dit ten gevolge van de verwondingen ingevolge hete olie die haar zus opliep in haar jeugd, zoals deze blijken uit de getuigenis van deze zus.

Verzoekster ondernam geen stappen om haar familie op andere gedachten te brengen omdat deze gedachte nooit in haar opkwam en ondenkbaar is in de streng islamitische traditie. Haar familie zou nooit publiek op een gegeven woord terugkomen en het feit dat zij studeerde verandert hieraan niets.

Verzoekster ontkent dat haar verklaringen over haar echtgenoot inconsequent zijn. Dat zij nog mocht werken kan niet ontcrachten dat zij werd mishandeld. Verzoekster verwijst naar de verklaring van I.C., een voormalig collega die de mishandelingen bevestigt en naar een certificaat van een consultatie in het Edward Francis Teaching Hospital te Gambia waaruit blijkt dat zij zich er in mei 2013 liet behandelen.

Verzoekster verwijst naar een aantal websites waaruit het voorkomen van de praktijk van gedwongen huwelijken en huiselijk geweld in Gambia blijkt. Zij was niet op de hoogte van de studies en het beroep van haar man omdat zij met hem nooit sprak en hun relatie niet was ingegeven door liefde.

Waar verweerder stelt dat de autoriteiten in haar land stelling namen tegen gedwongen huwelijken en huiselijk geweld, verwijst verzoekster naar een website waaruit blijkt dat deze stellingname dateert van maart 2013. Zij merkt op dat deze een reden heeft, met name dat de situatie voor verbetering vatbaar is, en geeft aan dat deze vanzelfsprekend niet onmiddellijk in de praktijk wordt omgezet.

Verzoekster volhardt dat de documenten via DHL werden verstuurd door P., die ze bekwam van haar zus. Zij ontkent dat deze vanuit hetzelfde adres als dat van haar echtgenoot zouden zijn verstuurd.

Verzoekster voert aan dat bij de beoordeling van haar situatie ook de veiligheidssituatie in de stad Bundung moet worden beoordeeld doch dat verweerder het stilzwijgen omtrent een mogelijk veilig en redelijk vestigingsalternatief behoudt. Delen van de stad worden gekenmerkt door veralgemeend geweld en een strenge traditie ten aanzien van huiselijk geweld. Verweerder houdt voor dat de situatie er wegens de stelling van de overheid veilig is doch het spreekt voor zich dat er tijd nodig is opdat de situatie verandert. Verzoekster verwijst naar de reeds aangehaalde websites en stelt dat de beslissing gebrek is gemotiveerd inzake de subsidiaire bescherming.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een huwelijkscertificaat (bijlage 2), foto's van haar vakantie in Nederland (bijlage 3), een e-mail met een verklaring en een aantal persoonsdocumenten van haar zus (bijlage 4), een e-mail van I.C. met een verklaring en een persoonsdocument van deze persoon (bijlage 5) en een medisch attest van het Edward Francis Teaching Hospital of The Gambia (bijlage 6).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de

artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, die overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoekster nalaat te duiden welke artikelen van de voormelde wet van 29 juli 1991 zij geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van deze wet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoekster voert aan het slachtoffer te zijn geworden van een gedwongen huwelijk. Zij maakt echter in het geheel niet aannemelijk dat zij afkomstig zou zijn uit een dermate traditioneel, islamitisch gezin dat zij zonder enige inspraak zou zijn gedwongen tot een huwelijk dat zij niet wilde.

Zo is het vooreerst geenszins geloofwaardig dat haar familie haar nooit eerder zouden hebben aangesproken op het gegeven dat zij zou worden uitgehuwelijkt doch haar dit slechts voor het eerst zouden hebben gezegd toen zij 24 jaar was (administratief dossier, stuk 3, p.9). Dat zij met haar nooit eerder zelfs maar spraken over een gepland of gedwongen huwelijk is nog des te minder geloofwaardig gelet op de grote vrijheid die verzoekster genoot en zoals deze blijkt uit de door haar geschetste levensloop. In dit kader dient tevens te worden vastgesteld dat de door verzoekster geschetste levensloop hoegenaamd niet plausibel is indien haar familie daadwerkelijk dermate streng islamitisch was, van plan was haar uit te huwelijken en daartoe de volledige controle wilde behouden over een eventuele partner. Zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, was het voor haar familie belangrijk en zelfs essentieel dat zij huwde met een islamitische partner, dat zij niet in contact mocht komen met potentiële partners van een ander geloof en dat de familie de keuze over een partner kon behouden.

In het kader van deze verklaringen is het opmerkelijk dat verzoekster klaarblijkelijk de vrijheid genoot om in Gambia uit te gaan, vrienden te bezoeken en naar het strand te gaan (*ibid.*, p.4). Verder is het in het licht van deze beweringen onbegrijpelijk dat verzoekster naar een katholieke secundaire school mocht gaan. Verzoekster tracht dit te verklaren doordat dit de enige meisjesschool was doch deze uitleg kan

niet worden aangenomen. Zelfs indien het een meisjesschool was, kwam zij op deze school immers in contact met een geheel ander ideeëngoed en kon zij op deze school ervaringen delen met haar christelijke medeleerlingen. Tevens is het, in acht genomen het geschetste profiel van haar familie, geenszins aannemelijk dat zij mocht optrekken met haar beste vriendin, die zij op deze school leerde kennen en christelijk was (*ibid.*, p.3-4, 7).

Het werd verzoekster daarenboven toegestaan om tweemaal op vakantie te gaan naar Europa. In 2007 ging zij voor een aantal weken naar Nederland om er enkele vrienden te bezoeken (*ibid.*, p.4). Verzoekster beweert dat uit de foto's bij het verzoekschrift blijkt dat er een mannelijk familielid meeding om toezicht te houden doch dit kan uit de bijgebrachte foto's geenszins worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3). Wie de persoon op de foto's is en welke band deze heeft met verzoekster blijkt niet uit de foto's. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat deze persoon toezicht hield op verzoekster. Tevens kan worden opgemerkt dat verzoekster op de foto's erg Westers gekleed gaat, hetgeen zowel het streng religieuze profiel van haar familie als het feit dat de persoon op de foto toezicht diende te houden ondergraaft. In 2012 ging verzoekster daarenboven voor drie maanden naar het Verenigd Koninkrijk om er haar zus te bezoeken (administratief dossier, stuk 3, p.4). Dat het toezicht van haar zus en schoonbroer haar vrijheid beperkten betreft een blote bewering en staat er hoe dan ook niet aan in de weg dat zij werd blootgesteld aan geheel andere gewoonten en normen dan degene die haar familie voor ogen had.

Bovendien blijkt uit verzoeksters terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissing dat zij, ook na haar middelbare schoolopleiding, mocht blijven verder studeren. Zij studeerde verpleegkunde, kon haar beroep uitoefenen in het ziekenhuis, volgde bijscholingen en vatte universitaire studies aan. In het kader van haar loopbaan woonde en werkte zij bovendien gedurende meer dan een jaar in Bassé, ver weg van de ouderlijke woning. Dat zij er onder toezicht van een familielid zou hebben gestaan is daarbij niet geloofwaardig. Bezwaarlijk kan immers worden aangenomen dat haar familie een familielid zou hebben opgedragen om haar gedurende meer dan een jaar voltijds in de gaten te houden. Bovendien rijzen vragen bij het nut van dergelijk toezicht nu het praktisch onmogelijk zou zijn om haar tijdens een dermate lange periode voortdurend in de gaten te houden en dergelijk toezicht niet mogelijk zou zijn op de momenten waarop zij haar beroep uitoefende in het ziekenhuis, studeerde en les volgde, nochtans momenten bij uitstek waarop zij potentiële partners kon ontmoeten. Daarenboven dient het beweerde toezicht, nog los van de geloofwaardigheid ervan, ernstig te worden gerelativeerd daar verzoekster in Bassé alleen woonde, in een woning die eigendom was van het ziekenhuis (*ibid.*, p.2, 5) en dit toezicht er kennelijk niet aan in de weg stond dat zij een relatie begon met M. (*ibid.*, p.9).

Verzoekster was, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, voorts in de mogelijkheid om haar relatie met haar vriend M. verder te zetten, ook nadat zij terugkeerde uit Bassé, hetgeen, zelfs indien zij deze relatie geheim hield, toch wijst op de nodige vrijheid.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster enorm veel vrijheid kreeg om haar eigen leven te leiden en te plannen. Derhalve is het niet aannemelijk dat zij afkomstig zou zijn uit een dermate traditioneel, islamitisch gezin dat zij zonder enige inspraak zou zijn gedwongen tot een huwelijk dat zij niet wilde.

Dat het niet aannemelijk is dat verzoekster afkomstig is van een familie die haar gedwongen zou hebben uitgehuwelijkt blijkt tevens uit haar verklaringen omtrent haar zussen. Ook haar beide zussen werd het immers toegestaan om te studeren. Verzoekster verklaarde dat zij het secundair onderwijs beëindigden en niet verder studeerden omdat zij dit niet wilden omdat ze meer met zaken bezig waren. Tevens stelde zij dat haar zus Z. een winkel had (administratief dossier, stuk 3, p.3-4). Uit het voormelde blijkt opnieuw dat zij stamt uit een gezin waarin de dochters veel vrijheid en veel zelfstandigheid genoten. Dit kan bezwaarlijk worden gerijmd met het strenge islamitische profiel dat zij aan haar familie toedicht en met de beweringen in het verzoekschrift dat het voor de familie belangrijk was dat zij, als dochter, huwde met een islamitische partner, dat zij niet in contact mocht komen met potentiële partners van een ander geloof en dat de familie de keuze wilde behouden over een eventuele partner. Bovendien gaf verzoekster aan dat één van haar twee zussen, met name de oudste, niet werd uitgehuwelijkt doch zelf haar man mocht kiezen, volgens haar omdat nog niemand haar hand had gevraagd (*ibid.*, p.4). Zelfs indien zich spontaan geen huwelijkskandidaat aandiende voor deze zus, strookt dit niet met het streng religieuze profiel en de wil tot volledige controle over de huwelijkspartner die verzoekster haar familie aanmeet. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar familie in dit geval zelf actief zou zoeken naar een geschikte kandidaat. Waar verzoekster benadrukt dat haar andere zus wel werd uitgehuwelijkt en bijgevolg haar man niet zelf mocht kiezen, dient te worden vastgesteld dat zij volledig voorbijgaat aan de terechte motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Hierin wordt met recht vastgesteld dat verzoeksters verklaringen ter zake niet aannemelijk zijn aangezien het niet geloofwaardig en in het geheel niet doorleefd overkomt dat zij het met deze zus nooit over haar huwelijk en over de vraag of zij gelukkig was zou hebben gehad, zelfs niet wanneer zij zelf met deze problematiek zou zijn geconfronteerd.

Verder is het opmerkelijk dat verzoekster, voordat zij vernam dat zij zou worden uitgehuwelijkt, geen stappen ondernam om haar relatie met M. te melden aan haar ouders, om haar zwangerschap aan hen te melden, om een huwelijk met M. voor te stellen of om M. haar hand te laten vragen. Nochtans wilde M. wel huwen en stelde zij, hoewel zij dit later ontkende, aanvankelijk duidelijk te denken dat een huwelijk met M. mogelijk zou zijn geweest indien hij het had gevraagd voordat iemand anders haar hand vroeg (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Verder is het, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, niet geloofwaardig dat verzoekster, nadat zij vernam dat zij zou worden uitgehuwelijkt, nooit iets zou hebben ondernomen om haar toekomstige man of haar vader te kennen te geven dat zij niet wilde huwen en hen alsnog op andere gedachten te brengen. Van iemand met haar opleiding, ervaring en zelfstandigheid, kon minstens worden verwacht dat zij enige poging zou hebben ondernomen om haar ouders of haar toekomstige echtgenoot op andere gedachten te brengen. Dat eventuele pogingen volgens haar geen gevolg zouden hebben gehad doet hieraan geenszins afbreuk.

Verzoekster legde, blijkens de met reden aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, tevens inconsequente verklaringen af over haar echtgenoot. Zo beweerde zij dat deze haar alles verbood en haar mishandelde. Dit strookt echter niet met het gegeven dat zij haar studies mocht verderzetten en aan het werk kon blijven. Verzoekster bevestigde dat zij van haar man mocht studeren en in het ziekenhuis mocht werken. Bovendien stelde zij dat zij ook na haar huwelijk nog contact had met haar christelijke vriendin en met haar vriend M. Tevens ging zij uit met collega's. Dit alles wijst er allerminst op dat haar man haar alles zou hebben verboden. Daarenboven is het niet plausibel dat haar man haar zou hebben mishandeld omdat hij vernam dat verzoekster met andere mannen stond te praten doch dat zij desalniettemin verder kon blijven studeren en werken tot net voor haar vertrek uit Gambia. De mate van vrijheid die verzoekster genoot kan geenszins worden gerijmd met het profiel dat zij schetst van haar man, die zij afschildert als een achterdochtige, gewelddadige man die alles verbood.

Daarenboven legde verzoekster vage en inconsistente verklaringen af omtrent de functie van haar echtgenoot. Zij beweerde namelijk dat zij in haar land niet naar de politie kon gaan mede doordat haar man veel vrienden bij het leger heeft, doordat deze een hoge functie heeft bij de regering en doordat ze alles doen wat ze willen. Vervolgens bleek zij echter niet de nodige precisering te kunnen geven omtrent de voorgehouden machtspositie van haar man. Zij kon niet preciseren waar hij precies werkt, wat hij juist doet, wat zijn functie juist is en wat hij gestudeerd heeft (administratief dossier, stuk 3, p.7). Het is niet aannemelijk dat verzoekster wel weet dat haar man een hoge functie heeft doch niet weet wat haar man precies doet voor de regering. Dat zij nooit met hem sprak en niet van hem hield kan haar onwetendheid ter zake niet verklaren. Zij woonde immers gedurende vier maanden in dezelfde woning als haar man. Bovendien koppelde zij zelf het feit dat zij geen bescherming kon genieten aan diens hoge functie zodat van haar wel degelijk enige toelichting ter zake mocht worden verwacht.

Verzoekster legt voorts tegenstrijdige verklaringen af omtrent het adres waar zij met haar vermeende echtgenoot zou hebben gewoond. In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd dat het – gezien zij verklaarde dat P. de documenten postte om te vermijden dat de mensen van de post, die hen kenden, zouden weten dat de documenten voor haar waren – opmerkelijk is dat de afzender van de documenten op het postbewijs van DHL het adres opgaf waarop verzoekster met haar man zou hebben gewoond, hetgeen de link met haar mogelijk maakt en het risico creëert dat de documenten door problemen aan haar man zouden worden bezorgd. Verzoekster ontkent op heden dat het adres op het postbewijs het adres is van haar echtgenoot, hetgeen in strijd is met haar eerdere verklaringen waaruit blijkt dat zij wel degelijk dit adres opgaf als het adres waarop zij met haar echtgenoot zou hebben gewoond (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.11, 16a; stuk 18: documenten).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielaanvraag en vrees voor vervolging.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen. Aan de huwelijksakte (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2; administratief dossier, stuk 18: documenten), kan geen bewijswaarde worden gehecht. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat in Gambia corruptie en het maken van valse documenten frequent voorkomt (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie). Bovendien wordt de huwelijksakte niet neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen.

De foto's van verzoeksters vakantie werden reeds besproken en bevatten voorts geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

De getuigenis van haar zus gaat uit van een persoon die een nauwe familieband heeft met verzoekster en vertoont een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden gehecht (*ibid.*, bijlage 4). Bovendien strookt de inhoud ervan niet met verzoeksters gezegden. Haar zus beweert immers dat de winkel waarin zij in Gambia haar man leerde kennen eigendom was van de familie en dat zij allemaal beurtelings werkten in de winkel, terwijl verzoekster hierover aangaf: “Ze heeft een shop en ik denk dat ze hem daar heeft leren kennen” (administratief dossier, stuk 3, p.4). De overige documenten van verzoeksters zus bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voormelde (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Ten aanzien van de getuigenis van I.C., een collega van verzoekster, kan worden herhaald dat aan dergelijke gesolliciteerde verklaring bezwaarlijk bewijswaarde kan worden gehecht (*ibid.*, bijlage 5). Bovendien vindt de inhoud van deze getuigenis geen steun in haar eerdere verklaringen. Volgens I.C. zou verzoekster veelvuldig naar het ziekenhuis zijn gegaan om materiaal te halen om zichzelf te verzorgen, zou zij frequent in het ziekenhuis zijn opgenomen voor verzorging en zou zijn daar enige tijd hebben verbleven met haar zus en zijn bezocht door haar man. Tevens zou zij er, met schaafwonden, met kneuzingen en wanneer zij erg zwak was, op consultatie zijn gegaan bij een dokter om zeker te zijn dat zij en haar ongeboren kind ongedeerd waren. Verzoekster maakte van niets van dit alles echter ook maar enige melding eerder gedurende haar asielprocedure. De identiteitskaart van I.C. (*ibid.*) bevat geen gegevens die aan het voormelde afbreuk kunnen doen.

Wat betreft het medisch attest dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (*ibid.*, bijlage 6), dient te worden vastgesteld dat dit slechts wordt bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht. In dit kader kan bovendien worden herhaald dat verzoekster nooit eerder melding maakte van enig ziekenhuisbezoek ingevolge haar problemen, zodat de inhoud van dit stuk geen steun vindt in haar verklaringen.

Verzoeksters verwijzing in het verzoekschrift naar websites waaruit het voorkomen van de praktijk van gedwongen huwelijken en huiselijk geweld in Gambia blijkt is, gelet op het voormelde, niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon en volstaat geenszins om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou worden bedreigd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De in het administratief dossier opgenomen documenten (stuk 18) vermogen evenmin de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen. De huwelijksakte werd reeds hoger besproken. Ook het postbewijs van DHL werd reeds besproken. Bijkomend kan ten aanzien van dit stuk worden opgemerkt dat het geen elementen bevat die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Ten aanzien van de getuigenissen, erkent verzoekster uitdrukkelijk dat zij gesolliciteerd zijn met het oog op de asielprocedure, hetgeen hen weldegelijk bewijswaarde ontnemt. Bovendien gaan deze getuigenissen uit van haar vriend, één van de ouders van haar vriend en haar zus. Gelet op de nauwe band tussen verzoekster en deze personen, gaan de getuigenissen aldus geenszins uit van een objectieve bron en kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. De overige stukken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoekster niet worden weerlegd, de teloorgegane geloofwaardigheid van haar relaas niet te herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen inzake de door haar aangevoerde asielmotieven en in acht genomen dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt en dat het dossier evenmin informatie bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar regio of land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS